

Leven als een christen

Hoe moet ik als christen leven? Dat is een uitermate belangrijke vraag. Het is goed dat ik op Bijbelse gronden ben verzekerd van een leven dat in Christus geborgen is. Anderzijds moet het ook duidelijk zijn wat het dan wel betekent om als christen te leven. Mijn bedoeling om u de belangrijkste principes van het leven als een christen voor te houden is drievoudig:

Ten eerste wil ik schetsen wat de Bijbel er van zegt om als een Christen te leven. Het is mijn onomwonden bedoeling te indoctrineren, in de beste en Bijbelse zin van het woord.

Vervolgens wil ik u 'inenten' en immuun maken voor de meest voorkomende valse visies over christelijk leven. Sommigen van ons wensen wanhopig dat we zo'n inenting al vroeg in ons leven als christen hadden ontvangen. We jaagden jaren naar doelen die we nooit konden bereiken. We zochten ervaringen en gemoeds- en hartstoestanden in de hoop dat we er op die manier achter zouden komen wat het betekent als echt christen te leven. Maar we werden teleurgesteld.

Ten derde wil ik u zuiveren van alle bestaande misvattingen die u kunt hebben over wat het nu werkelijk betekent om te leven als een christen. Het kan zijn dat dit geen prettige ervaring is, maar het is in uw eigen belang.

Geen supersleutel

Er bestaat niet één supersleutel die alle deuren tot het leven als een christen opent. Het soort onderwijs dat ik daarbij in gedachten heb, is ongeveer dit: stelt u zich een christen voor die zich al vele jaren in een windstilte bevindt. Hij heeft zijn zeilen gehesen, maar hij komt niet vooruit. Hij schijnt maar weinig te weten van de wind van de Geest die hem voortdrijft. Hoewel zijn zeilen zijn gehesen, lijken ze altijd vol met grote gaten te zitten. Terwijl anderen om hem heen vooruit schijnen te komen, zit er bij hem geen beweging in.

Maar op zekere dag, tijdens een conferentie, of terwijl hij een boek leest, of bezig is met persoonlijk gebed en bijbellezen, komt hij bij een passage in de Schrift die alles verandert. Hij leest bijvoorbeeld in Johannes 15 dat de relatie van een christen tot Christus is als de relatie van een rank tot de wijnstok. Dit zet zijn geestelijk leven zo sterk in vuur en vlam dat hij ineens wordt opgetild naar een totaal ander niveau van geestelijke vitaliteit. De gaten in de zeilen zijn gerepareerd! Het is alsof een machtige storm van God zijn zeilen vult, waardoor ze volledig opbollen. Als gevolg daarvan boekt hij in zes maanden meer wezenlijke vooruitgang in zijn christelijk leven dan in de voorgaande zes jaar.

En nu vertelt hij anderen dat dé sleutel om als christen te leven te vinden is in Johannes 15. Hij is ervan overtuigd dat als anderen slechts gaan begrijpen dat Christus' relatie tot zijn volk is als die van de rank tot de wijnstok, ook die ander geestelijk veel vitaler kan worden en zijn levenswandel als christen meer inhoud kan krijgen.

Of denk eens aan iemand die worstelt met een zonde die hem steeds opnieuw weer overvalt, en die hem steeds neerbuigt en met schuld belaadt. Zonder dat anderen het weten zinkt hij voortdurend in de modder. Zijn wielen zitten tot hun wieldoppen in de blubber, en hoe vaak hij ook wisselt van versnelling en het gaspedaal intrapt, alleen de wielen draaien maar en hij verbruikt zijn brandstof en zijn zenuwen!

Maar op zekere dag, tijdens een conferentie of terwijl hij een boek leest of bezig is met persoonlijk gebed en bijbellezen, komt hij bij Romeinen 6. Hij leest dat, in gemeenschap met Christus, alles wat hem als 'oude mens' tekende, ter dood gebracht is en dat zijn hele oude leven is begraven in Christus' graf. Hij is nu een nieuw mens in Jezus Christus. Hij ziet in dat hij geroepen is het zo te beschouwen en te leven als iemand die uit de dood is opgestaan. Hij leest de woorden: 'Dat dan de zonde niet heerse in uw sterfelijk lichaam'. Hij is niet langer op het terrein van de wet, onder veroordeling en schuld en al hun verlamme macht; hij is binnen de sfeer en het krachtveld van genade! Wat is er gebeurd? Doordat hij de les in Romeinen 6 gelovig aanneemt, komen de wielen plotseling uit de modder. De ongelukkige chauffeur is op vaste grond, en als hij de koppeling laat opkomen en het gaspedaal intrapt, komt de auto in beweging. Tegen iedereen die hij vervolgens ontmoet, zegt hij: 'Weet je wat dé sleutel tot het christelijk leven is? Die is in Romeinen 6 te vinden. Daar heb ik hem zelf ook gevonden'.

Weet u wat een 'loper' is? Dat is een sleutel die elke deur ontsluit. De Bijbel toont ons nergens aan dat er slechts één 'loper' bestaat tot het leven als christen. In plaats daarvan wordt ons een sleutelring verschaft waaraan elke tekst in de Bijbel hangt. God zegt: 'De mens zal bij brood alleen niet leven'. Maar bij wat dan wel? 'Bij álle woord, dat door de mond Gods uitgaat' (Matt. 4:4, zie ook Deut. 8:3). Als u een gezond christen wilt worden, heeft u het geheel van Gods Woord nodig, niet wat u zelf voor

de belangrijkste sleutel aanziet.

Paulus zegt hetzelfde: 'Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is; opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust' (2 Tim. 3:16,17). De gehele Bijbel is nodig om mannen en vrouwen compleet te maken. *Al de Schrift is 'van God ingegeven, en al de Schrift is nuttig tot weerlegging, verbetering, onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is', opdat de mens Gods compleet zal zijn.* We hebben de gehele Bijbel nodig om gezonde christenen te worden.

Denk er eens aan hoe de gezegende man wordt beschreven in de eerste Psalm. 'Welgelukzalig is de man, die niet wandelt in de raad der goddelozen'. Wilt u gezegend worden! U zult niet gezegend worden als u uren voor uw televisie zit. Voor het grootste deel is de 'raad' van uw televisie de grove raad van goddeloosheid, expliciet en impliciet. Niemand maakt een opmerkelijke vooruitgang in genade als hij zonder onderscheid uren naar de televisie kijkt.

De 'raad der goddelozen' komt binnen via uw populaire tijdschriften of roddelbladen! U groeit niet in genade als u uw geest vult met die vuiligheid. 'Welgelukzalig is de man, die niet wandelt in de raad der goddelozen, noch staat op de weg der zondaars.' Vertel me niet dat u in genade groeit wanneer u het volslagen wetteloze levenspatroon van beroemde popsterren bewondert en als u hun wetteloze liederen vol met drugs en doordrenkt van seks, in uw geest laat doorsijpelen. U kan en zal niet groeien in genade als u 'wandelt in de raad der goddelozen'. Die man is gezegend, die 'niet wandelt in de raad der goddelozen, noch staat op de weg der zondaars, noch zit in het gestoelte der spotters'. In plaats daarvan is zijn lust in de wat? In de enige, grote sleutel tot het christelijke leven? Dat staat er niet! De lust van deze welgelukzalige man is 'in des Heeren wet', dat betekent, in de totaliteit van Gods geopenbaarde wil. Hij denkt dag en nacht na over Gods wet. 'Hij zal zijn als een boom, geplant aan waterbeken'. Hij zal vruchtbaar zijn. Zijn bladeren zullen nooit verdorren. Hij zal voorspoed hebben in alles wat hij doet.

Er bestaat niet één 'loper' om als christen te leven. Die visie doet de gehele structuur van de Bijbel geweld aan, in het bijzonder de brieven van het Nieuwe Testament.

Welke problemen hadden de christenen in het Nieuwe Testament? Neem de kerk van de stad Korinthe eens als voorbeeld. De gemeenteleden kenden het probleem van verdeeldheid, het probleem van zedeloosheid; ze hadden vragen over het huwelijk en over de christelijke vrijheid: moet ik dit doen of dat, hierheen gaan of juist daarheen? Zij hadden vragen over zelfverloochening en over de geestelijke gaven. Als er maar één sleutel was voor het christelijk leven, zou Paulus die dan niet hebben uitgedeeld en hebben gezegd: 'Hier is het. Wat je probleem ook is, hier is de sleutel'? Maar zo iets zei hij niet.

U moet immuun worden voor de leer dat er maar één sleutel tot het leven als christen is. Die supersleutel bestaat niet, hoe graag uw en mijn vlees er ook een zouden willen hebben!

Aan spanning is niet te ontkomen

Er is geen leven als christen denkbaar zonder spanning en conflicten. Ik zeg niet dat het christelijke leven een en al spanning en conflict is. Het soort onderricht dat ik als bedrieglijk wil kenschetsen is als volgt: op een conferentie neemt een spreker een tekst, uit de context, waaraan hij een sjibbolet verbindt, misschien spreekt hij over 'Christus Die Zijn leven gestalte geeft door ons', of 'Het verzoenende leven van Christus', of 'Het nabije leven'. Na zijn theorie over het christelijk leven te hebben uiteengezet, doet de voorganger een appel in de trant van: 'Bent u vermoeid door de spanning van het worstelen met uw zonde die in u achterblijft? Bent u uitgeput door het worstelen in gebed? Bent u vermoeid van de strijd tegen onzuivere gedachten en gedachten van afgunst, trots en jaloersheid? Bent u vermoeid door dit onophoudelijke conflict?'

Wat is het antwoord? Iedere oprechte christen zit daar, bijna met open mond en zegt: 'O God, u weet dat ik vermoeid ben, dat ik alles zou geven om een dag, slechts een dag te hebben waarop ik niet hoefde te vechten met de lusteloosheid van mijn hart, met afwezigheid en met de verleidingen van de zonde die van buiten en van binnen tot mij komen.' Dan gaat de spreker door met te zeggen 'Als u, uitgeput door de spanning en vermoeid door het conflict, slechts een paar stappen wilt nemen, dan zal Christus Zijn leven zo door u heen laten werken dat u bevrijd zult zijn van die spanning en conflicten. U zult zo vervuld worden met de Heilige Geest, zo worden opgeheven in de Heilige Geest, dat spanning en conflicten — op alle gebied — tot het verleden behoren, zolang u blijft volharden. Als u spanning en conflicten voelt, is dat omdat u uit dat leven bent gestapt en teruggedaan naar uw oude gewoonten'. Dit is geen karikatuur. Zulke dingen zijn uitgebreid beschreven, pagina voor pagina, boek voor boek. Maar pas op voor dergelijke boeken! Als u ze serieus neemt, kunnen ze u in een wereld van onwerkelijkheid of van scepticisme brengen.

Welke bewijzen heb ik uit Gods Woord voor mijn stelling?

Ten eerste. De realiteit van *de zonde die in de mens woont* met zijn onophoudelijke en machtige aanvallen tegen ons. Denk eens aan wat Paulus ons zegt: 'Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, hetgeen gij wilde' (Gal. 5:17). Paulus gaat niet verder met te zeggen dat er een manier is om totaal bevrijd te worden van dat bewustzijn van spanning en conflict. Hij vertelt ons dat we niet moeten worden behéerst door het vlees: 'Wandelt door de Geest en volbrengt de begeerlijkheden van het vlees niet'. Maar hij zegt nergens dat het bewustzijn van de vleselijke lusten zal worden opgeheven; en waar het vlees tegen de Geest begeert, daar is sprake van conflict.

Ik houd vast aan de door de tijd beproefde interpretatie van Romeinen 7:14-25 en zie het als de beschrijving van het dagelijkse, martelende conflict van een wedergeboren mens. 'Als ik het goede wil doen', juist op het moment dat ik goed wil doen, 'zie ik een andere wet in mijn leden'. Hoe geestelijker de activiteit is waarin u betrokken bent, des te krachtiger zullen de tegenacties van de overgebleven zonde zijn. U komt thuis aan het eind van een drukke dag en zegt: 'Ik zal de krant eens pakken om het nieuws te lezen!' Voelt u dan ooit een krachtige golf van zonde als u zoiets van plan bent? Ik niet! Maar kom eens thuis na een drukke dag en zeg eens tegen uzelf: 'Ik had vanmorgen maar een paar minuten tijd om in de Bijbel te lezen; ik denk dat ik eerst maar eens een half uurtje in mijn Bijbel ga lezen'. Wat gebeurt er? Plotseling voelt u zich zo vermoeid en u zegt: 'Ik realiseerde me niet dat ik zo moe was'. Er valt een loomheid over u en u voelt zich zo totaal ongeestelijk dat u denkt dat het God zou onteren wanneer u Zijn Woord in die gemoedstoestand zou lezen. Wat is de reden daarvan? Dat is de zonde die in u woont.

Wanneer u de telefoon pakt om met iemand van uw vrienden te praten, dan kunt u misschien moe zijn, maar na vijf minuten praten is uw geest weer levendig en praat u honderduit. Maar besluit eens om vijf minuten te besteden aan gebed en wat gebeurt er nu? Uw geest is traag en afwezig en uw tong voelt zo dik en levenloos aan als een stuk vlees dat bij de slager hangt!

God zegt dat de zonde die in ons woont uw ongewenste metgezel zal zijn tot de dag waarop u de doodsrivier oversteekt en de hemelse stad binnengaat. Dat is de reden waarom er geen bevrijding mogelijk is van spanning en conflict in het christelijke leven.

Ten tweede. Dan is er ook de wereld die haar rusteloze, agressieve druk op ons uitoefent. Paulus zegt ons: 'En wordt dezer wereld niet gelijkvormig' (Rom. 12:2). J.B. Phillips' omschrijving geeft heel goed weer wat de Geest met deze passage wil zeggen: 'Laat de wereld u niet in haar (giet)vorm persen'. Dat systeem van de wereld houdt in dat je leeft volgens haar normen, zonder God. Het is vijandig aan Gods Woord en wet, in haar normen, doelstellingen, haar meningen, gezindheid, haar mensen en filosofie. 'De wereld' is het geheel van de nietwedergeboren mensheid in verzet tegen God.

De Schrift benadrukt dat de wereld nooit een verdrag getekend heeft met hen die van haar bevrijd zijn. De wereld oefent op een agressieve manier constant druk op ons uit om ons in haar goddeloze vorm te persen. Ze is woedend wanneer iemand denkt en handelt in strijd met haar geaccepteerde normen. Ze zegt dat alleen telt wat je aanhebt en wat je op je bankrekening hebt en wat je op je lichaam draagt en wat je bezit aan huizen en land en materiële dingen. God zegt: wat telt is de schat die u in de hemel heeft. Hij vertelt ons dat wat telt is de verborgen schoonheid van het hart en daar weet de wereld totaal niets vanaf.

Zolang de wereld — en dat zal ze altijd blijven doen — haar agressieve, onophoudelijke druk op de gelovige blijft uitoefenen is er onvermijdelijk sprake van spanning en conflict. Daarom moest de apostel Johannes schrijven: 'Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld. En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid, maar die de wil van God doet, blijft in der eeuwigheid (1 Joh.2: 15-17).

Een van de dingen die ik beangstigend vind (en ik ben oud genoeg om het te hebben zien gebeuren) is dit: ik kijk naar de gezichten van jonge mannen en vrouwen en ik vraag me af hoeveel van hen die nu een verfrissend, heilzaam enthousiasme voor de dingen van God tonen, binnen tien jaar zo dood als een pier zijn in geestelijke zaken. Wat gebeurt er namelijk? Jezus zegt dat sommigen het Woord ontvangen zoals een stuk grond goed zaad ontvangt, maar het onkruid groeit op en verstikt de plant. Weet u wat volgens Jezus het onkruid voorstelde? 'De zorgvuldigheden van deze wereld en de verleiding van andere dingen die binnenkomen, verstikken het Woord'. De wereld haat u als uw levensstijl een opvallende tegenstelling vormt met de hare en daardoor de leegheid van de wereld aantoot. U zult een voortdurende ergernis voor de wereld zijn als u zich maar losjes vasthoudt aan de dingen van deze wereld en als u niet leeft voor uzelf en voor status en ambitie. Als het uw grote hartstocht is dat uw leven zo door Jezus Christus wordt beheerst en zo is gewijd aan de

doelstelling van Zijn Koninkrijk dat het meetelt en u uiteindelijk een schat in de hemel brengt, dan ergert de wereld zich aan u. En de wereld zal nooit tevreden zijn totdat u net zo bent als de goddelozen. Als u maar net voldoende religieus bent om 'respectabel' te zijn, dan zal de wereld u des te meer liefhebben, omdat u in dat geval een monument bent voor haar filosofie.

U kunt niet ontkomen aan conflicten en spanning. U zult misschien vragen: 'Als de jaren voorbijgaan en godvruchtige gewoonten zijn gevormd, wordt het probleem dan niet gemakkelijker?' Mijn antwoord is dat na een halve eeuw geleefd te hebben waarvan tweeëndertig jaar als christen, terugkijkend ik slechts kan zeggen dat de strijd nu heviger is dan het ooit in het begin was. John Bunyan had gelijk: er was geen rust totdat de gelovigen over de rivier waren gedragen.

Ten derde. Er is veel dat ons eraan herinnert dat *de duivel* er is met zijn valse, verslindende bedoelingen. Vergeet nooit Petrus' vermaning: 'Weest nuchter, weest waakzaam, want uw tegenpartijder de duivel gaat uit als een briesende leeuw, zoekende....' om een bezienswaardigheid buiten de dierentuin te zijn? Nee, hij doet zaken! Zaken om de aandacht op hemzelf te richten? Hij gaat rond 'zoekende wie hij zou...' wat? Alleen bijten en een paar sporen van zijn klauwen achterlaten? Helemaal niet! 'Zoekende wie hij zou kunnen verslinden'. Hij is erop uit u te verslinden. Dat is de reden waarom Jakobus zegt: 'Wederstaat de duivel, en hij zal van u vlieden' (Jak. 4:7). We vinden datzelfde bij Paulus onderricht: 'Want wij hebben de strijd — onze worsteling, ons gevecht van man tot man, de pijn van de geestelijke strijd — niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden en de machten' (Ef. 6:12). Paulus zegt niet dat het duurt tot we een glorieuze doop van de Heilige Geest ontvangen en dat alle strijd dan over is. Of dat het duurt tot u naar een conferentie gaat en het geheim van een nabij leven leert en dat dan alles voorbij is! Nee! Als u een oprechte christen bent die in de realiteit staat, dan is de duivel erop uit u te verslinden met een gewetenloze, vijandige valsheid.

Ten vierde. Wij zijn in 'hoop zalig geworden'. Dat betekent dat we geloven dat het beste nog moet komen. Alles wat we nu hebben is eigenlijk een voorschot. Let er eens op hoe dat gebeurt. Als Gods werk in u is voleindigd, waarop lijkt u dan? Volgens de Bijbel lijkt u dan op Jezus Christus. U zult een lichaam hebben dat gelijkvormig is aan Zijn heerlijk lichaam (Fil. 3:21). Uw geest zal overeenkomstig de Zijne zijn. U zult geen God zijn, maar u zult worden gereinigd van elk achtergebleven spoor van aangeboren zonde, zodat u de mogelijkheid hebt om volmaakt lief te hebben terwijl u al uw mogelijkheden als schepsel kunt benutten. Denk daaraan! U brengt daar niet slechts één dag door, maar een opeenvolging van eeuwen, zonder ooit een afleidende gedachte, een onreine gedachte, een jaloerse gedachte!

God heeft ons bestemd voor dat soort volmaaktheid. We zullen een verstand en geest hebben die niet bevekt zijn door zonde, een lichaam dat in staat is om te reageren op alle impulsen van een volmaakt heilig hart. U kent deze momenten al wanneer u ervaart dat de Heere extra nabij is, en u ernaar verlangt vrij te zijn van 'het lichaam des doods' en hem dienen wilt zoals de engelen doen. De gedachte aan een uur van ononderbroken gemeenschap met Hem is pure vreugde. Maar u bemerkt als de tijd verstrijkt dat de vermoeidheid in uw lichaam de overhand neemt en dat u afgeleid wordt en loom. Het is een feit dat we zijn bestemd voor volmaaktheid in lichaam en geest, maar God heeft niet verordend ons die volmaaktheid hier en nu te geven.

Wat is het resultaat daarvan? Spanning! Omdat we in hoop zijn zalig geworden, en die hoop nog niet is gerealiseerd, is er spanning, is er conflict. Stelt u zich eens voor wat het geweest moet zijn om in het huis te zijn waar de apostel Paulus woonde of tijdens een van zijn reizen verbleef. Als we zo dicht tot de deur van de kamer hadden kunnen sluipen dat we hem konden verstaan, zou het dan niet prachtig geweest zijn om de apostel in gebed te horen? Ja, maar realiseert u zich hoe het er soms bij hem toeging? U zou hem hebben horen kreunen! U zegt tegen uzelf: 'Dit kan Paulus' kamer niet zijn, laat ik eens een andere proberen!' Nee, het is die van Paulus wel. Hij zegt: 'Want ook wij, die in deze tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde' (2 Kor.5:4). Er waren tijden dat hij zuchtte omdat er in zijn hart dat veranderd was door genade, een brandende begeerte was om Christus te dienen. Maar hij had ook een lichaam: 'De uitwendige mens wordt verdorven van dag tot dag' (2 Kor.4: 16), en hij zuchtte. Romeinen 8 vertelt ons hetzelfde: 'Het ganse schepsel zucht en is als in barensnood tot nu toe. En niet alleen dit, maar ook wijzelf, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelf, zeg ik, zuchten in onszelf, verwachende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam' (Rom. 8:22,23). Dat klinkt alsof er sprake is van conflict en spanning! Maar het is eerder een teken van een gezonde geestelijke gesteldheid dan van een ongeestelijke gezindheid. Er bestaat gekreun en gezucht dat het kenmerk is van een heilzame vroomheid. Er is geen ontsnapping mogelijk aan spanning. Als u denkt dat u er wel aan kunt ontsnappen, dan bent u niet realistisch.

Geen uitschakeling van onze vermogens

In het leven van een christen — in zijn verlostte staat — is er geen uitschakeling van het bewust gebruik van al zijn vermogens. Wat zijn de vermogens van een vrijgekocht mens? Hij heeft handen, voeten, ogen en een neus. Hij heeft ook intellectuele gaven: zijn verstand en zijn vermogen om te oordelen, zijn emotionele vermogens, zijn wil. Hij heeft zijn begeerten, zijn gevoelens, zijn wensen. Sommige geestelijke en lichamelijke vermogens overlappen elkaar en beïnvloeden elkaar. Dat zijn de vermogens die wij als mens hebben.

Wanneer God een zondaar herschept, creëert Hij geen nieuwe vermogens, noch doodt of vernietigt Hij bestaande vermogens. Gods genade werkt wonderlijk en krachtig door nieuwe functies en nieuwe perspectieven te geven aan deze vermogens. God schraapt dus geen vermogens, Hij doodt of ontkent ze niet, noch scheidt Hij nieuwe vermogens. We zijn geroepen om als christen te leven met het volledige gebruik van ons verstand en ons oordeel, ons vermogen om te denken en om onze voorkeuren, gevoelens en begeerten naar waarde te schatten.

Welke leer probeer ik hiermee te ontmaskeren? Er zijn mensen die leren dat uw grote probleem is dat u wel probeert een christelijk leven te leiden, maar dat God nooit heeft bedoeld dat u dat zou doen. Evenmin als God ooit van u heeft verwacht dat u uzelf zou redden door naar het kruis te gaan, verwacht Hij niet dat u een christelijk leven leidt. Al wat Hij van u verwacht is dat u alles laat varen en de Heere Jezus Christus Zijn werk laat doen door Zijn leven in het uwe te leven.

Ik noem dit de 'trechtertheorie'. U krijgt te horen dat u totaal passief moet worden en dat pas dan Christus zijn leven in u zal 'ingieten' en uitleven. Hij gaat Zijn leven opnieuw in u leven en dan zullen velen van uw vermogens buiten werking gesteld worden! De oorzaak van uw verwarring ligt in het feit dat u uw eigen verstand blijft gebruiken. Dat mag u niet doen. Zet uw verstand in z'n vrij. Laat Christus' verstand uw verstand zijn. Het probleem is dat u uw eigen wil gebruikt en dat staat u in de weg. Verwerp uw wil en laat de wil van Christus in u werken.

Dit kan heel geestelijk klinken, maar in feite is het een bespotting van datgene wat de Bijbel leert. Ik wil me concentreren op drie specifieke uitingen van deze leer:

Ten eerste: Een onevenwichtige leer over de inwoning van Christus. De Heilige Schrift leert ons over het wonen van Christus in ons hart: 'Ik hen met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft' (Gal. 2:20). Veel mensen die het goed bedoelen, voegen bij deze woorden zinsneden als 'Christus, Die ons leven is (Kol. 3:4); 'We worden behouden door Zijn leven...' (Rom. 5:10). En terwijl ze totaal geen notitie nemen van de directe context en van het gehele getuigenis van de Bijbel, bedenken ze een theorie over de inwonende Christus. Het positiefste wat we hiervan kunnen zeggen is dat deze leer droevig onevenwichtig is. Het is een leer over de inwonende Christus, waarin volgens Watchman Nee, A.B. Simpson en Hannah Whithall Smith, Christus letterlijk Zijn leven leeft in u, zelfs wanneer er sprake is van totale uitschakeling van uw eigen gedachten, uw eigen oordeel, uw eigen wil en uw eigen genegenheden. Dan alleen kan Christus Zijn leven met succes in u leven.

Ten tweede: Een onverantwoorde gevolgtrekking vanuit analogieën van het christelijke leven. Deze leer stoelt gedeeltelijk op het onverantwoord interpreteren van gelijkenissen of analogieën van het christelijk leven. Lijkt het christelijke leven op de een of andere manier op de relatie tussen een rank en de wijnstok? Ja, maar ziet u wat er gebeurt met die analogie? Ze wordt losgerukt van alle andere Bijbelse waarheden. Er wordt een hele theologie aan ontleend.

Ik heb het op deze manier horen zeggen: 'Wie van u heeft ooit door een boomgaard gewandeld op het moment dat de vruchten bijna rijp zijn?' Als er dan mensen zijn die hun hand opsteken, vervolgt de spreker: 'Laat me u dan eens iets vragen. Heeft u ooit een boom druk bezig gezien om appels voort te brengen? Natuurlijk niet. Het enige wat de takken doen is daar hangen, verbonden met de stam; het sap circuleert en de appels verschijnen — en zo zullen al de rijke vruchten van de Geest ook geboren moeten worden'.

Anderen maken hun gevolgtrekkingen uit de Bijbelse analogie over het verenigd zijn met Christus in Zijn dood, begraving en opstanding. Zij zeggen: 'Zijn we dood met Christus? Nu, als u naar een dode man gaat en hem de sterkst geurende parfum onder de neus houdt, krijgt u dan antwoord!' Natuurlijk niet, want hij is dood. Zelfs als u zijn lievelingskostje onder zijn neus houdt, krijgt u geen antwoord. Dus als u werkelijk gestorven bent met Christus, heeft de zonde geen vat op u.' Dit zijn onverantwoorde en onbijbelse gevolgtrekkingen uit analogieën van het christelijk leven!

Ten derde: Een onjuiste leer over de heiligmaking door geloof alleen. Men leert ongeveer het volgende: Toen u zich bewust werd van uw schuld en onder het oordeel van een Heilige God kwam te staan en er geen plaats was waarheen u kon vluchten, werd u verteld dat Jezus Christus, de vlees

geworden Zoon van God het leven leidde, dat u had moeten leiden; en dat Hij de dood stierf die u had verdiend. En op basis van Zijn leven in volledige gehoorzaamheid aan God, tot de kruisdood toe, is er een Goddelijke en volkomen rechtvaardiging mogelijk voor een ieder die gelooft. Vervolgens kan gevraagd worden: 'Wat heeft u gedaan om die volmaakte rechtvaardigheid te verkrijgen? Niets! U geloofde alleen. De lege handen van het geloof aanvaardden het. Op precies dezelfde manier wordt Jezus Christus voorgehouden als onze heiligmaking. Wat moet u doen? Alleen maar geloven. Geloof werkt op precies dezelfde manier in onze heiligmaking als in onze rechtvaardiging.'

Wat is er verkeerd met al deze theorieën die als overeenkomst hebben dat het verantwoord gebruik van al onze vermogens als 'verloste' mannen en vrouwen wordt uitgeschakeld?

a. Men verwaarloost het feit dat God in de Bijbel al onze vermogens aanspreekt met bevelen die we moeten opvolgen.

'Bedenkt de dingen, die boven zijn' (Kol. 3:2). Wie wordt verondersteld dat te doen — u of God? Heeft de Heere Jezus ooit gezegd: 'Indien uw rechterhand u ergert... vertrouw op Christus Die in u woont en Hij zal uw arm wel laten afsterven?' Nee! 'Indien uw rechterhand u ergert, houdt ze af, en werpt ze van u' (Matt. 5:30). *U bent degene die het moet doen. U wordt aangesproken.* Paulus zegt: 'Maar ik bedwing mijn lichaam, en breng het tot dienstbaarheid, opdat ik niet enigszins, daar ik anderen gepredikt heb, zelf verwerpelijk worde' (1 Kor. 9:27). Zei hij dat Christus het deed? Nee! 'Ik bedwing Stelt.. uw leden tot wapens der gerechtigheid' (Rom. 6:13). *U moet het doen!* Ik kan tientallen teksten aanhalen waarin alle lichamelijke en geestelijke vermogens worden aangesproken. Ik noem er nog een: 'Vliedt de hoererj'. Hoe ontvlucht je die? God zegt dat de beste manier om overspel te vermijden het gebruik van je voeten is.

b. De doding van de 'werkingen van het lichaam' is door de Geest onze verantwoordelijkheid.

Paulus zegt: 'Indien gij door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zo zult gij leven' (Rom. 8:13). Alle Bijbelse beschrijvingen van het cultiveren van christelijke genadegaven laten zien dat het *onze* verantwoordelijkheid is om ze te cultiveren; bijvoorbeeld: 'En gij, hiertoe ook alle naarstigheid toebrenge, voegt bij u geloof deugd, en bij de deugd kennis, en bij de kennis matigheid (zelfbeheersing)...' (2 Petr. 1:5). U en ik moeten onze genegenheid, onze geest richten op de dingen die boven zijn: 'Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf also wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft' (1 Joh. 2:6). We moeten door de Geest wandelen (Gal.5: 16). We moeten Christus' voetstappen volgen (1 Petr. 2:21). Het cultiveren van genade vergt dat we al onze vermogens gebruiken. De belangrijkste Bijbelse beelden van het christelijk leven zijn ontleend aan het militaire en atletische leven.

Dat wordt door veel teksten geïllustreerd. Maar er is één tekst in het bijzonder die in het kort weergeeft wat dat inhoudt, namelijk Filippenzen 2:12 en 13, misschien de duidelijkste tekst in de hele Bijbel over dit onderwerp: 'Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijd gehoorzaam geweest zijt (let er eens op dat hij niet zegt: 'gelijk de inwonende Christus altijd Zijn leven gestalte heeft gegeven in u'), niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veel meer nu in mijn afwezigheid, werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven; want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen'.

Let op de kern van dit betoog. Het gebod is dit: 'Werkt uws zelfs zaligheid'. Paulus zegt niet: 'Werk om het te bereiken'. Zij zijn mensen aan wie vergeving is geschonken. Zij moeten de gevolgen daarvan uitwerken; zij moeten werken aan de voltooiing van de verlossing die ze in Christus deelachtig zijn geworden. En ze moeten dat doen met vreze en beven, dat is: vanuit het besef dat Gods oog op hen rust, en de ontzagwekkende realisering van de ernst van hun taak. Waarom? 'Want het is God, Die in u werkt *beide het willen en het werken*, naar Zijn welbehagen' (vers 13). Gods werk door genade maakt het me mogelijk zowel te willen als te doen, en omdat Hij het willen en het doen in me werkt, kan ik mijn zaligheid met vreze en beven uitwerken.

Werkt God nu, of doe ik het? Zijn werk en het mijne lopen samen op. Zijn werk komt tot uiting in het mijne, en mijn werk is een bewijs van het Zijne. Ziet u de schoonheid daarvan in? Ik hoef nooit bang te zijn dat ik meer zal werken dan Hij in mij werkt. Ons 'uitwerken' kan Gods 'inwerken' nooit overtreffen.

Een andere tekst in Filippenzen bouwt op hetzelfde thema: 'Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft' (Fil.4:13). Paulus zegt: 'Ik vermag'. Hoeveel vermag je dan, Paulus? 'Alle dingen'. In deze context verwijst 'alle dingen' naar alle dingen die nodig zijn om 'gehoor te geven' aan voorzienigheid van God. De apostel zegt: 'Er zijn momenten waarop ik gebrek lijd en soms heb ik overvloed. Soms moet ik leren wat het is om blij te zijn terwijl ik zo'n honger heb dat mijn maag rommelt. Op andere momenten ben ik zo verzadigd, dat ik me afvraag of ik misschien aan de grens van overdaad ben beland, omdat ik met zoveel dingen gezegend ben'. Maar, zegt hij, 'of ik nu leer

hoe het is vernederd te worden of hoe het is om op een goddelijke wijze overvloed te hebben, ik vermag alle dingen'. 'Ik vermag ze, maar ik vermag ze door Hem Die mij kracht geeft van binnenuit'. 'Ik ben met Christus gekruisigd en toch leef ik, en het leven dat ik nu leid in het vlees...' Wie leeft Paulus' leven in het vlees — Christus of Paulus? Paulus deed dat. Maar als hij antwoordt, vertelt hij ons: 'Ik leef door het geloof in de Zoon van God, die mij liefhad en Zichzelf overgaf voor mij'.

Geen crisis ervaring

Nergens wordt beloofd of bevolen dat de crisis-ervaring een noodzakelijk element van het christelijk leven is. Sommigen beweren dat het hebben van weinig ervaringen op geloofsgebied alleen voorkomt bij mensen die geen crisis-ervaring hebben doorgemaakt na hun wedergeboorte of na hun bekering. Verder wordt beweerd dat God de crisis-ervaring beveelt en belooft als toegang tot een kwalitatief nieuwe dimensie of niveau van geestelijke ervaring, realiteit en kracht.

In de geschiedenis van de christelijke kerk komen we sterk van elkaar verschillende meningen tegen wat betreft deze crisis-ervaring. Het zogenaamde 'klassieke wesleyaanse perfectionisme' concentreerde zich in het bijzonder op de heiligmaking en sprak van een doop met zuiverend vuur of van het komen in een staat van volmaakte liefde. Het legde niet zozeer de nadruk op de kracht voor dienstbaarheid of van innerlijke gevoelens, maar op een crisis-ervaring waarin de macht van de zonde die in ons woont volkomen werd te niet gedaan. Ik heb genoeg van de wesleyaanse theologie gelezen om te weten dat er verschillende meningen zijn over wat John Wesley zelf over dit onderwerp leerde. Maar ik geloof dat in het algemeen gezegd dit een nauwkeurige omschrijving is van het wesleyaanse perfectionisme in oude stijl.

Dan is er 'de oude Pinkstergemeente' waarin de nadruk lag op de doop met de Heilige Geest, in het algemeen na de bekering; wat steevast tot uiting kwam in het spreken in tongen. De manier waarop je te weten kwam dat je deze doop met de Geest had ontvangen was, dat je dan in tongen sprak. Het belangrijkste item in de oude pinkstergemeente was de kracht voor dienst.

Als derde is er de moderne 'charismatische beweging'. Net zoals de oude pinkstergemeente, gebruiken de leraars veelal dezelfde passages uit het boek Handelingen om hun theorie over deze noodzakelijke crisis te ondersteunen. Zo benadrukken ze dat in de meeste gevallen — hoewel er verschillende richtingen zijn binnen de moderne charismatischen — die crisis gestalte zal krijgen in het spreken in tongen. Sommigen zijn bereid te geloven dat je het ontvangen hebt als je een periode van 'heilig lachen' doormaakt. Anderen zeggen echter dat je niet in tongen hebt gesproken omdat je enkele psychische barrières hebt en dat, als deze verwijderd kunnen worden, de tongen zullen verschijnen. U heeft ze alleen nog niet tot uiting laten komen. Hier ligt de nadruk niet zozeer op de doop door het zuiverende vuur (zoals het oude klassieke wesleyaanse perfectionisme leert), of de doop met kracht (zoals de oude klassieke Pinkstergemeente leert), maar meer op de doop met de vreugdevolle ervaring van loven en prijzen. Alhoewel ik generaliserend heb gesproken, toch geloof ik dat deze omschrijvingen juist zijn.

Ten vierde zijn er verschillende stromingen die over een 'hoger leven' spreken. Wat deze richtingen gemeen hebben is dit: u bent bekeerd, verenigd met Christus, wedergeboren en dan komt u in een crisis van overgave en geloof terecht, waarin u God Zijn werk laat doen en waarin u zich het leven van Christus in uw hart toeëigent. In het algemeen gaat het hier om een crisis zonder enige uiterlijke verschijnselen van tongen of heilige vreugde of schreeuwen of springen, maar het resultaat ervan is een nieuwe 'kracht' om heilig te leven — de nadruk valt op de mogelijkheid om beter te functioneren op de weg van de heiligheid.

Als vijfde is er een leer die zowel oude als nieuwe voorstanders omvat. Men legt de nadruk op zekerheid en er worden Bijbelse termen gebruikt, zoals de verzegeling met de Heilige Geest. Sommige Puriteinen, bijvoorbeeld Thomas Goodwin, leerden dit. Er zijn ook predikers in onze eigen tijd die dit tenvolle geloven en het herhaaldelijk benadrukken. De kern van deze leer is dat de gelovige als gevolg van de wedergeboorte en bekering een crisis-ervaring doormaakt waardoor hij terecht komt op een beduidend hoger vlak van verzekerdheid door de verzegeling met de Heilige Geest (sommigen zeggen dat de doop met de Heilige Geest en de verzegeling met de Heilige Geest synoniem zijn). Dit alles geeft een nieuwe impuls aan iemands geestelijk getuigenis en ervaring. Waar het hier om gaat is dat zo iemand zijn 'nut' pas gaat bewijzen als hij de verzegeling met de Heilige Geest heeft ontvangen.

Dit zijn de vijf belangrijkste soorten onderwijs op dit terrein en allen hebben ze weer verschillende varianten. Maar de bovenstaande vormen de hoofdcategorieën die leren dat een crisis-ervaring volgend op bekering en wedergeboorte beloofd is (sommigen zullen zelfs zeggen dat ze bevolen is), als een essentieel onderdeel van het christelijk leven.

Wat hebben al deze soorten van onderwijs met elkaar gemeen?

Ten eerste. Wedergeboorte en bekering (sommigen zeggen vaak *alleen* bekering) zijn onvoldoende om een Bijbels, normaal christelijk leven te leiden. Men leert ongeveer het volgende: 'Nu u een christen bent, bent u gered, de Geest woont in u. Goed! Maar als u *echt* zou willen leven, leven met een hoofdletter L, leven met kracht, leven uit genade, een nuttig leven, een leven met houvast voor uw getuigenis, dan zult u deze hogere, nobelere, roemrijkere, vollere ervaring van Gods genade moeten hebben. Natuurlijk bent u bekeerd, daar zijn we het mee eens, maar dat zal u niet werkelijk veranderen tenzij u deel heeft aan deze andere ervaring. Bekering en wedergeboorte maken je gereed om te sterven, maar rusten je niet bepaald toe om te leven. Om werkelijk te leven, heb je deze crisis-ervaring nodig.

Ten tweede. Na de wedergeboorte moet een ervaring gezocht en verkregen worden op basis van het voldoen aan bepaalde voorwaarden of in het gebruik van bepaalde middelen.

Sommigen die deze verschillende leerstukken verkondigen, zeggen dat de ervaring ongezoekt tot de mensen moet komen. Maar dat mag dan zo zijn, het is toch onze plicht zo'n ervaring te zoeken en te verwerven, terwijl we ondertussen voldoen aan bepaalde voorwaarden. Elke denkrichting heeft zijn eigen voorwaarden, en binnen elke richting zijn weer andere voorwaarden. Maar wat ze allen gemeen hebben is dat de ervaring gezocht moet worden tot ze is verkregen nadat men voldaan heeft aan bepaalde strikte voorwaarden.

Ten derde. Alle gelovigen die deze ervaring meemaken, weten dit omdat ze geregistreerd staat in het christelijk bewustzijn. Iemand kan tot berouw en geloof gebracht worden onder een armzalige prediking. Zowel aanneming als rechtvaardiging zijn wettige manieren waarop God Zich bekend maakt en ze komen tot stand precies op het moment waarop het zwakste geloof de beloofde Zaligmaker en diens verlossing aangrijpt. Het is heel goed mogelijk dat een man of vrouw, jongen of meisje net zo overvloedig gerechtvaardigd wordt als de apostel Paulus en net zo goed aangenomen wordt als de beroemde Augustinus, terwijl hij zich dat niet bewust is door gebrek aan goed onderwijs. Maar alle voorstanders van de crisis-ervaringstheologie zeggen dat dit niet zo is als het gaat om deze, specifieke crisis. Iedereen die deze ervaring heeft zal die herkennen omdat het geregistreerd staat in zijn bewustzijn.

Op dit punt was de oude Pinksterheweging het minst wreed omdat ze zei dat een gelovige een absoluut duidelijk criterium had waardoor hij wist dat hij die ervaring had — hij sprak in tongen. Anderen die deze leer verkondigen en die geen criteria geven, hanteren een wreedheid die woorden te boven gaat. Zij laten mensen achter die denken: 'Ik moet die ervaring hebben. Als ik alleen maar een gewone christen ben, zonder die ervaring, kan ik niet echt de christen worden die ik zou moeten zijn. Hoe kan ik het weten wanneer ik het heb?' Maar alle richtingen antwoorden dat u het zult weten omdat het in uw bewustzijn staat gegrift.

Ten vierde. Achter deze leer schuilt een erg selectief en twijfelachtig gebruik van bepaalde teksten uit Gods woord.

Al deze leerstukken over crisis-ervaringen claimen dat ze gebaseerd zijn op de Schrift en vaak wordt de taal van de Bijbel gebruikt om de ervaring te rechtvaardigen. Bijvoorbeeld: een van de zinsneden die bijna een herkenningwoord is geworden in het oude wesleyaanse perfectionisme is 'reinheid van hart', ontleend aan Handelingen 15:9, 'gereinigd hebbende hun harten door het geloof'. Gelet op de context gaat het hier echter niet om een werk van de genade dat pas later plaatsvindt, maar om het eerste werk van genade dat God in de harten van Cornelius en zijn vrienden tot stand had gebracht. Verder wordt het denkbeeld van de alomvattende heiligmaking ontleend aan 1 Thessalonicenzen 5:23: 'Ik bid God dat uw gehele lichaam, ziel en geest onberispelijk bewaard worde'. Het idee van 'het verzoenende leven van Christus', een welbekende term in bepaald onderwijs over het 'diepere leven', is ontleend aan Romeinen 5:10: 'Indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood van Zijn Zoon, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, gered worden door Zijn leven'. Er wordt in deze ene Bijbelse zinsnede een complete theologie gelegd over een crisis die uitloopt op overgave, waardoor we het zegevierende leven binnengaan. Ten slotte wordt alles ingepast in voornoemde terminologie van 'het verzoenende leven van Christus'.

Wat al deze crisis-theologie theorieën over het christelijk leven gemeen hebben is dus dat het gebaseerd is op een bijzonder selectief en twijfelachtig gebruik van bepaalde teksten uit de Heilige Schrift.

Hoe weten we dat dit onderwijs onbijbels is?

Er is geen enkele aanwijzing in het Nieuwe Testament dat een probleem waarmee een willekeurig christen of kerk geconfronteerd wordt ooit opgelost is door hen aan te sporen om een crisis-ervaring

te zoeken.

Ten eerste. Kijk eens naar het probleem van de verdeeldheid. Er heerste een partij-geest in Korinthe. Iemand uit het huisgezin van Chloë had het Paulus uit christelijke bezorgdheid meegedeeld: 'Want mij is van u bekend geworden, mijn broeders, door die van het huisgezin van Chloë zijn, dat er twisten onder u zijn!' (1 Kor. 1:11) Paulus beschrijft hoe deze twisten naar buiten kwamen. Wat kan er nu vleselijker zijn dan te merken dat er gelovigen zijn met een verdeelde geest onder elkaar? Deze gelovigen waren allen 'door één Geest tot één lichaam gedoopt', en ze waren allen 'tot één Geest gedrenkt' (1 Kor. 12: 13). Ze hadden een gemeenschappelijke ervaring in de Heilige Geest. Er waren geen twee niveaus voor christenen — zij die alleen bekeerd waren en zij die ook met de Geest gedoopt waren; zij die alleen bekeerd waren en zij die een dieper leven waren binnengegaan; zij die alleen maar christen waren en zij die met vuur gedoopt waren. Er is niet de minste aanwijzing in de brief over twee niveaus van christelijke ervaring. Paulus schrijft aan de kerk, die 'geheiligd is in Christus Jezus' en hij zegt: 'Nu zijn er onder u deze twisten'. Hij beschrijft de verdeeldheid. Sommige gelovigen hebben zichzelf verbonden aan Paulus, sommigen aan Petrus en de echt geestelijk ingestelde mensen zeggen: 'Wij zijn christenen, echte christenen, we behoren alleen maar toe aan Christus.' Maar Paulus zet hen in dezelfde hoek als de anderen.

Hoe behandelt Paulus deze zaak? Zegt hij dat het duidelijk voor hem is dat de reden van die verdeeldheid is dat ze nooit gedoopt zijn met de Geest, dat ze nooit begrepen hebben wat het is gereinigd te worden van aangeboren zonde? Wat stelt hij voor als tegengif voor dit diepgewortelde en doordringende probleem van verdeeldheid? Hij vertelt hen niet dat ze iets extra's moeten zien te krijgen. In plaats daarvan spoort hij hen aan om juiste houvast te krijgen aan de waarheid van wat ze al zijn en wat ze al hebben. Hij zegt: 'Is Christus gedeeld?' 'Bent u in de naam van Paulus gedoopt?' Hij laat zien dat ze grip moeten krijgen op wat ze al hebben en op wat ze reeds zijn. In de realisatie van wat ze al hebben en wat ze al zijn, zal de verdeeldheid verdwijnen. Ziet u het verschil? Hij zegt niet: 'U moet iets extra's zien te krijgen'; hij zegt: 'U moet begrijpen en toeëigenen wat u al hebt in Christus'.

Ten tweede. Het probleem van onzedelijkheid. Paulus' brief onthult dat sommigen van de christenen in Korinthe overspel pleegden. Ze leefden op een verschrikkelijk laag niveau van christelijke ervaring. En als iemand een doop met vuur nodig had om gereinigd te worden van de aangeboren zonde, waren zij het wel. Christenen hadden zelfs omgang met prostituées. Hoe gaat Paulus om met dit afschuwelijke probleem? Hij schrijft: 'De spijzen zijn voor de buik, en de buik is voor de spijzen, maar God zal beide, deze en die, teniet doen. Doch het lichaam is niet voor de hoererij, maar voor de Heere en de Heere voor het lichaam. En God heeft ook de Heere opgewekt, en zal ons opwekken door Zijn kracht. Weet gij niet, dat uw lichamen leden van Christus zijn? Zal ik dan de leden van Christus nemen, en ze leden van een hoer maken? Dat zij verre! Of weet gij niet, dat die de hoer aanhangt één lichaam met haar is? Want die twee, zegt Hij, zullen tot één vlees wezen. Maar die de Heere aanhangt, is één geest met Hem. Vliedt de hoererij. Alle zonde, die de mens doet, is buiten het lichaam, maar die hoererij bedrijft, zondigt tegen zijn eigen lichaam. Of weet gij niet dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, Die in u is, Die gij van God hebt, en dat gij niet van uzelf bent? Want gij zijt duur gekocht: zo verheerlijkt dan God in uw lichaam' (1 Kor.6: 13-20).

Ziet u wat Paulus doet? Als hij geconfronteerd wordt met dit netelige probleem van grove morele afwijking, dan suggereert hij niet dat deze Korinthiërs behoefte hebben aan een kwalitatief nieuwe ervaring in de genade. Hij zegt niet: 'U hebt de doop met de Geest nodig om gereinigd te worden van deze smerige, vuile neiging tot overspel'. Zoiets suggereert hij niet. In plaats daarvan zegt hij: 'Weet gij niet...?' Bedenk eens wat u bent, denk eens aan de verbondenheid die u al verkregen hebt toen u in berouw en geloof geroepen werd tot de eenheid met Christus. Dat was een echt verbond: 'God is getrouw door wie u tot gemeenschap geroepen bent, tot deelgenoot van het leven van Jezus Christus? Weet u niet dat dit een echte gemeenschap is? Als u naar het huis van een prostituée gaat, gaat u in gemeenschap met Christus. Wilt u dan de leden van Christus nemen en ze tot leden van een hoer maken? Weet u niet dat uw lichaam een vrijgekocht bezit is? Toen Christus leed en stierf, toen Hij werd overspoeld door de brandende woede van Gods wraak aan het kruis, stierf Hij om u vrij te kopen. Uw handen, uw voeten, uw seksuele organen zijn vrijgekochte eigendommen. O Korinthiërs, realiseren jullie je dat, weten jullie dat?'

Niet één keer suggereert de apostel dat de reden voor de leefwijze van de Korinthiërs in het feit lag dat zij een bepaalde crisis-ervaring hadden gemist. Hij zegt tegen hen: 'Hier zijn de belangrijkste kenmerken — u bent verbonden met Christus, de Geest woont in u, u bent duur gekocht. Wat u nodig hebt, is niet een andere, nieuwe ervaring, maar dat u in uw leven uitwerkt wat u al bent en wat u al heeft.' U kunt zo de hele eerste brief aan Korinthe doorlezen waarin alle problemen van de kerk aan de orde komen, en u zult merken dat steeds weer hierop de nadruk valt. U zult dezelfde nadruk vinden in alle brieven van het Nieuwe Testament.

Ik zeg niet dat gelovigen geen geestelijke crises doormaken; dat zou zowel het onderricht uit de Bijbel als het bewijs van christelijke biografieën tegenspreken. Christenen hebben crises, en sommige van deze crises brengen hen in korte tijd op een geestelijk peil dat ze nog nooit eerder gekend hebben. Ik betwist dat niet! Het zou dwaas zijn om te beweren dat christenen nooit een crisis doormaken. Wat ik zeg, is dat de Bijbel nergens wat voor geestelijke crisis dan ook beveelt of belooft als onmisbaar voor het leven als christen. Er is een wereld van verschil tussen deze twee zaken. U kunt het hele Nieuwe Testament doornemen en zien dat in principe allerlei soorten problemen worden besproken — morele problemen, ethische problemen, relationele problemen, problemen over de zonde die in ons woont, problemen die handelen over de wereld en het vlees — maar nooit, nooit, nooit bevelen of beloven de apostolische schrijvers dat een crisis-ervaring Gods antwoord op deze problemen is.

Wat moeten we dan zeggen over de zogenaamde 'vier Pinksterfeesten', die in de hoofdstukken 2, 8, 10 en 19 van het boek Handelingen worden beschreven? We kunnen deze gedeelten hier niet verklaren, maar ik raad degenen die serieus geïnteresseerd zijn in deze stof van harte aan het boek *A Theology of The Holy Spirit* van F.D. Bruner (Grand Rapids, 1970) te lezen, dat hen tot steun kan zijn. Er zijn een of twee plaatsen in Bruners boek die blijk geven van een Barthiaanse kijk op de Schrift. Zelf deel ik die visie niet. Hij heeft ook wat sommigen een 'realistische' visie op de doop noemen - de genade komt tot de mensen in het doopwater. Maar los van deze twee 'afwijkingen', is Bruners uitleg van deze passages uit Handelingen meesterlijk. Volgens mij geeft hij een niet te weerleggen interpretatie van de ware betekenis van deze 'vier Pinksterfeesten'.

Ik zeg niet dat een christen niet mag bidden dat hij morgen meer vervuld raakt met de Heilige Geest dan vandaag. Nee, dat niet. Zeg ik soms dat een christen niet mag bidden dat hij morgen een rijkere, diepere ervaring van de kennis van Christus zal hebben dan vandaag? Nee! Maar ik verafschuw met alles wat in me is deze crisisleer, die mensen tot verwarring brengt en in veel gevallen tot cynicisme en fanatisme. En ik verfoei evenzeer de geest van Laodicea — 'rijk en verrijkt geworden en aan geen ding gebrek' — evenals uitspraken als 'We hebben alles in Christus verkregen, dus laten we maar met onze armen over elkaar gaan zitten....'. Die gezindheid vinden we nergens in het Nieuwe Testament. Al zijn we, verenigd met Christus, 'gezegend met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus' (Ef. 1:3), toch zullen we ons hele leven moeten besteden aan de uitwerking en de toeëigening van zelfs de kleinste van die zegeningen. Op zijn best ontvangen we nu het voorschot; het meeste moet nog komen. God verfoeit de geest van onverschilligheid: 'omdat u rijk bent, en verrijkt geworden en niets nodig hebt' zegt de Heere Jezus, 'zal Ik u uit Mijn mond spuwen'.

We moeten voortdurend bidden om meer en overvloediger bevoorrading door de Geest. 'Indien dan jij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven aan degenen, die Hem bidden!' (Luk. 11:13). In Efeze 1 schrijft Paulus: 'Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft...'. Dan volgt die lofrede waarin hij de drieënige God zegent voor zo'n grote verlossing: de Vader voor Zijn uitverkiezende en voorbeschikkende genade, de Zoon voor Zijn verzoenende genade, de Geest voor de verzegeling tot de dag van de verlossing. Dan vervolgt hij in vers 16: 'Ik gedenk u in mijn gebeden, opdat God u de geest van wijsheid en van openbaring geeft in Zijn kennis, opdat u weet wat de rijkdom is van de heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen, en wat de uitnemende grootheid van Zijn kracht is'. Hij zegt: 'U heeft dit allemaal al, maar ik smeeek God dat u een diepere, rijkere bevindelijke kennis krijgt van alles wat u in Christus heeft en van wat Christus heeft in u'. En alsof dat nog niet genoeg is, zegt hij in hoofdstuk 3: 'Ik buig mijn knieën' en dan bidt hij voor het menselijkerwijs gesproken onmogelijke. Hij zegt: 'Ik bid dat God u de kracht geeft om het onbegrijpelijke te begrijpen: wat de lengte, de breedte, hoogte en diepte is en te kennen de liefde van Christus, die alle kennis te boven gaat, opdat u vervuld wordt met al de volheid van God.'

Paulus bidt niet dat zij een bepaald soort charismatische ervaring mogen ontvangen; hij bidt niet dat ze een 'tweede werk' van genade mogen ervaren; hij bidt niet dat ze één van die vijf 'ervaringscategorieën' die ik beschreef zullen hebben. Hij bidt voor grotere bekwaamheid, voor uitgebreider geestelijk inzicht en dat ze zich de volheid die in Christus is meer eigen zullen maken.

Het Nieuwe Testament beveelt ons niet om een crisis-ervaring te zoeken en belooft ons die ook niet als gevolg van wedergeboorte en bekering. Het leert ons echter wel en even duidelijk, dat hongeren, dorsten, snakken naar, verlangen, pleiten, reikhalzen, zoeken en voorgaan karakteristieke kenmerken zijn van een gezonde ziel.

Er zijn tijden dat ik wanhoop en zeg: 'O God, kunnen we verwachten dat er mensen zijn die deze Bijbelse nadruk begrijpen?' Het lijkt alsof er maar twee mogelijkheden zijn: of de mensen geven zich over aan de excessen van het crisis-christendom, of ze drijven af naar een saai, futboos, kleurloos en gevoelboos christendom zonder enige vorm van 'bevinding'. Helaas draagt dat laatste vaak de naam 'reformatorisch'. Eerlijk gezegd heb ik liever te maken met een hartelijke, verwarde 'wesleyaan' die

denkt dat hij een tweede werk van genade nodig had, maar die hongert naar God, dan met de man die urenlang in zijn luie stoel kan zitten en bewijst dat zoiets niet bestaat en wiens hart zo koud is als een steen.

Goddelijke kastijding

U kunt niet ontkomen aan de goddelijke kastijding. Het is een wezenlijk onderdeel van het christelijke leven. De auteur van Hebreëën onderstreept dit: 'U hebt de vermaning vergeten die tot u als tot zonen spreekt: Mijn zoon, acht niet klein de kastijding des Heeren, en bezwijkt niet, als gij door Hem bestraft wordt.. want die de Heere lietheeft kastijdt Hij, en Hij geselt elke zoon die Hij aanneemt'. Als God u in genade heeft aangenomen als Zijn kinderen, dan heeft hij u aangenomen in de familie van hen die Hij gekastijdt heeft. 'Wat zoon is er, die de vader niet kastijdt? Maar indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij bastaards en geen zonen.' Alleen de vader van een onwettige zoon schaamt zich over zijn vaderschap. Hij erkent zijn zoon niet openlijk. Dat is de zoon die zonder kastijding wordt gelaten. God heeft geen onwettige zonen. Zijn echte zonen kastijdt Hij omdat Hij Zich inzet om hen deelgenoten te maken van Zijn heiligheid! 'Onze aardse vaders hebben ons wel voor een korte tijd gekastijdt, naar dat het hun goed dacht; maar Hij kastijdt ons tot ons nut, opdat wij Zijn heiligheid zouden deelachtig worden' (Hebr. 12:5-10).

Vergeet nooit dat Gods uiteindelijke bedoeling met de verlossing is dat Hij ons *heilig* maakt, niet zozeer blij. 'Die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd om het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn' (Rom.8:29). Er zal volop blijdschap zijn onderweg, maar dit schriftgedeelte vertelt ons dat 'geen kastijding op dit moment een zaak van vreugde is'. Ik heb nooit een van mijn kinderen een pak slaag gegeven en hem vervolgens toegestaan om van blijdschap de keuken rond te dansen. Geen enkele kastijding schijnt een zaak van vreugde te zijn.

De gedachte dat als u maar een bepaalde ervaring hebt gehad, u 27 uur per dag een permanente grijns op uw gezicht kan hebben, is de vloek van de charismatischen! Maar wat helpt een krampachtige glimlach wanneer een gekastijdt kind van God vol bitterheid in zijn ziel tot u komt? Dan bent u als de troosters van Job als u zegt: 'O, jouw probleem is dat je de Heilige Geest niet hebt. Als je maar in tongen sprak, dan kon je naar je kamer gaan en een uurtje wauwelen en dan zou je je veel beter voelen'. Dat is geen karikatuur. Ik heb zo'n raad horen geven aan mensen. Hier is daarentegen het principe dat u in uw hart hoort te schrijven: *Totdat u een volkomen gelijkenis met Jezus Christus hebt verkregen, bent u verplicht de pijn van Gods roede te voelen*. 'Geen kastijding schijnt een zaak van vreugde te zijn'; 'Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijdt Ik' (Op.3: 19). Wanneer God kastijdt, is dat niet altijd in de vorm van lichamelijke smart. We moeten Gods kastijding nooit alleen maar zien in de vorm van lichamelijke en financiële rampen. Die kunnen inderdaad een kastijding zijn, maar dat hoeft niet. Voor mij is de ergste kastijding het terugtrekken van Gods gunst en steun; wanneer je bidt en geen bewuste gemeenschap met God voelt en ervaart. Welke kastijding is bitterder voor een oprechte christen dan niet in staat te zijn om werkzaamheden te hebben met God in een bewuste en aangename gemeenschap en gebed? Ik ken geen kastijding die erger is dan dat! Dat is voldoende om een echte christen ertoe te brengen zijn hart te doorzoeken en te zeggen: 'O God, waarin heb ik U gegriefd, dat U Uw gezicht hebt afgewend? Verberg Uw aangezicht niet voor mij in mijn nood. Laat het licht van Uw aanschijn over mij lichten.' De psalmen zijn vol van dergelijk zinsneden.

Kind van God, u moet onder ogen zien dat er geen ontkomen is aan de goddelijke kastijding. Het is een wezenlijk onderdeel van het leven van een Christen.

Genademiddelen

Er bestaan geen effectieve vervangingsmiddelen voor de door God voorgeschreven genademiddelen in het christelijk leven. Deze genademiddelen zijn in twee categorieën te verdelen: Allereerst: persoonlijk en in het verborgene, vervolgens gemeentelijk en in het openbaar.

Allereerst: Persoonlijk. We weten wat de persoonlijke genademiddelen zijn. Jezus bad: 'Vader, heilig ze in Uw waarheid; Uw woord is de waarheid' (Joh. 17:17); 'Waarmee zal de jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij dat houdt naar Uw woord'; 'Ik heb Uw woord in mijn hart verborgen, opdat ik tegen U niet zondigen zou' (Ps.119:9,11). Dat is gebed in het verborgene! Gebed, dat mysterieuze en ontzagwekkende, maar soms ook heerlijke voorrecht! Een belangrijke oorzaak van een zwak geloofsleven is dit: 'U hebt niet, omdat u niet bidt' (Jak.4:2).

Waarom zijn sommigen van u nog steeds verlamd door bepaalde gewoonte-zonden? U hebt niet, omdat u niet bidt. U brengt die zonden niet in gebed tot het bloed en het kruis van Christus, en tot de grote kracht van de Geest van Christus. Als u er meer ernst mee maakte zou u zien dat deze gewoontezonden hun greep op u verliezen.

Er bestaan geen effectieve vervangingsmiddelen voor de door God voorgeschreven genademiddelen in het christelijk leven. Houd daarom vast aan de persoonlijke genademiddelen —

gebed, meditatie over Gods Woord, zelfonderzoek indien nodig; misschien zelfs een periode van vasten; 'Nee' zeggen tegen een gezond hongergevoel midden in een crisis als het beter is jezelf te dwingen Gods aangezicht in alle ernst te zoeken; een constant door Zijn bloed gereinigd geweten te hebben. Maak Paulus' doel tot het uwe: 'Hierin oefen ik mijzelf, om altijd een onergerlijk geweten te hebben bij God en de mensen' (Hand.24: 16).

Vervolgens de gemeentelijke genademiddelen: 'En zij waren volhardend in de leer der apostelen, en in de gemeenschap, en in de breking des broods, en in de gebeden' (Hand.2:42). Gemeenschap, bidden, het leven samen delen! Als er een plaats is in de wereld is waar u zich veilig zou moeten voelen om mensen in uw hart te laten kijken, dan is dat wel temidden van Gods volk.

Gemeenschap is niet slechts het zitten op dezelfde stoelen, onder hetzelfde dak, op dezelfde dag. Gemeenschap is een gedeeld leven. 'Want wie van de mensen weet, wat des mensen is, dan de geest des mensen, die in hem is?' (1 Kor.2:11). Hoe kan ik uw lasten dragen als u ze niet aan me laat zien, zodat ik er mijn schouders onder kan zetten? De Schrift zegt: 'Draagt elkanders lasten' (Gal.6:2). 'Weent met de wenenden' (Rom. 12: 15). Hoe kunt u dat in praktijk brengen als u dat dwaze, vieselijke idee heeft om u 'flink te houden'? Waar zegt Gods Woord: 'U moet zich flink houden'? Nergens! Veel christenen zijn emotionele wrakken geworden omdat ze niet in een gemeenschap verkeren waar ze kunnen huilen als het goed is om te huilen en broeders hebben die samen met hen huilen! Ik vermoed dat mijn effectiefste pastorale advies niet uit mijn mond gekomen is, maar uit mijn traanklieren, toen ik alleen maar samen met een huilende broeder of zuster neerzat en met hen hilde en snikte. Dat was alles wat ik kon doen. Hun pijn zat te diep om met woorden te bereiken. Dat is gemeenschap!

Moge God ons helpen om te bidden en eraan te werken dat er kerken gevormd worden waar de mensen niet achter de charismatischen aanhollen omdat het lijkt alsof die een 'doorvoelde' religie hebben! Ik denk dat ik erheen zou hollen (als mijn theologische opvatting dat toestond) als ik moest leven in een van de zogenaamde 'reformatorische kerken'. De kou die daar heerst gaat door merg en been, zoals de winterkou. U zou niet durven te huilen, omdat u bang zou zijn dat de hele kerkgebouw zou instorten door een traan die binnen zijn muren werd gestort. Ik wil geen karikatuur geven van wat ik heb ervaren, maar het is waar. De publieke genademiddelen die God heeft gegeven krijgen gestalte in de kerk als een zorgzaam, liefhebbend, huilend, vreugdevol, dienend en evangeliserend geheel van Gods mensen.

Deze individuele en openbare middelen zijn de middelen die God heeft aangewezen. Er zijn geen effectieve vervangingsmiddelen voor aangezien ze bijdragen aan echte groei in het christelijk leven.

Ds. A.N. Martin